

Predmet C-534/20

Zahtjev za prethodnu odluku

Datum podnošenja:

21. listopada 2020.

Sud koji je uputio zahtjev:

Bundesarbeitsgericht (Njemačka)

Datum odluke kojom se upućuje zahtjev:

30. srpnja 2020.

Tuženik, protutužitelj, žalitelj i podnositelj revizije:

Leistritz AG

Tužiteljica, protutuženica, druga stranka u žalbenom postupku i druga stranka u revizijskom postupku:

LH

BUNDESARBEITSGERICHT (SAVEZNI RADNI SUD, NJEMAČKA)

[omissis]

RJEŠENJE

[omissis]

U predmetima

1. LEISTRITZ AG

prvi tuženik, protutužitelj, prvi žalitelj i

podnositelj revizije

2. do 5. [...]

protiv

LH

tužiteljice, protutuženice, druge stranke u žalbenom postupku i druge stranke u revizijskom postupku

drugo vijeće Bundesarbeitsgerichta (Savezni radni sud) riješilo je na temelju rasprave održane 30. srpnja 2020. [omissis]: **[orig. str. 2.]**

I. Sudu Europske unije u skladu s člankom 267. Ugovora o funkcioniranju Europske unije (u daljnjem tekstu: UFEU) upućuju se sljedeća prethodna pitanja:

1. Treba li članak 38. stavak 3. drugu rečenicu Uredbe (EU) 2016/679 (u daljnjem tekstu: Opća uredba o zaštiti podataka) tumačiti na način da mu se protivi odredba nacionalnog prava, kao što je to u ovom slučaju članak 38. stavci 1. i 2. u vezi s člankom 6. stavkom 4. drugom rečenicom Bundesdatenschutzgesetzes (Savezni zakon o zaštiti podataka, u daljnjem tekstu: BDSG), kojom se redoviti otkaz ugovora o radu koji je službeniku za zaštitu podataka uručio voditelj obrade, koji je njegov poslodavac, proglašava nedopuštenim neovisno o tome je li otkaz uručen zbog izvršavanja njegovih zadaća?

U slučaju potvrdnog odgovora na prvo pitanje:

2. Protivi li se takva odredba nacionalnog prava članku 38. stavku 3. drugoj rečenici Opće uredbe o zaštiti podataka i u slučaju kad imenovanje službenika za zaštitu podataka nije obvezno na temelju članka 37. stavka 1. Opće uredbe o zaštiti podataka, nego samo na temelju prava države članice?

U slučaju potvrdnog odgovora na prvo pitanje:

3. Temelji li se članak 38. stavak 3. druga rečenica Opće uredbe o zaštiti podataka na dostatnoj osnovi za ovlaštenje, osobito ako se odnosi na službenike za zaštitu podataka koji su u radnom odnosu s voditeljem obrade?

II. Postupak revizije prekida se do donošenja odluke Suda Europske unije o zahtjevu za prethodnu odluku.

Obrazloženje

A. Predmet glavnog postupka

Stranke se naposljetku još spore o valjanosti redovitog otkaza ugovora o radu koji je sklopljen između njih.

Tužiteljica je od 15. siječnja 2018. radila kod prvog tuženika (u daljnjem tekstu: tuženik) kao „voditeljica skupine za pravne stvari”. Osim toga, tuženik je dopisom

od tog dana **[orig. str. 3.]** imenovao tužiteljicu operativnom službenicom za zaštitu podataka s učinkom od 1. veljače 2018. Tuženik, koji je privatnopravno poduzeće, ima najmanje 50 radnika te je i u skladu s BDSG-om u verziji koja je bila na snazi od 1. rujna 2009. do 24. svibnja 2018. (stara verzija) i u skladu s člankom 38. stavkom 1. prvom rečenicom BDSG-a u verziji koja je bila na snazi od 25. svibnja 2018. do 25. studenoga 2019. bio obvezan imenovati službenika za zaštitu podataka.

Tuženik je dopisom od 13. srpnja 2018. redovito otkazao ugovor o radu s učinkom od 15. kolovoza 2018. U svrhu valjanosti otkaza pozvao se na mjeru restrukturiranja zbog koje više nije postojala potreba za zapošljavanjem tužiteljice. Tužiteljica je pravodobno podnijela tužbu u kojoj je tvrdila da je otkaz ništavan. Sudovi nižeg stupnja prihvatili su tužbu. Redoviti otkaz ništavan je već zbog toga što se tužiteljici kao službenici za zaštitu podataka u skladu s člankom 38. stavkom 2. u vezi s člankom 6. stavkom 4. drugom rečenicom BDSG-a otkaz može uručiti samo izvanredno zbog opravdanog razloga. Osim toga, mjera restrukturiranja koju je naveo tuženik nije opravdani razlog ni za izvanredni otkaz. Tuženik je protiv toga podnio reviziju.

B. Relevantno nacionalno pravo

I. Bundesdatenschutzgesetz (Savezni zakon o zaštiti podataka) u verziji koja je bila na snazi od 25. svibnja 2018. do 25. studenoga 2019. (BGBl. 2017. I, str. 2097.).

1. „Članak 6.

Položaj

[...]

(4) Službenica ili službenik za zaštitu podataka smije se razriješiti dužnosti samo u okviru odgovarajuće primjene članka 626. Bürgerliches Gesetzbuch (Građanski zakonik). Otkaz ugovora o radu nije dopušten, osim ako postoje činjenice na temelju kojih javno tijelo ima pravo otkazati ga zbog opravdanog razloga bez poštovanja otkaznog roka. Nakon prestanka obavljanja djelatnosti na radnom mjestu službenice ili službenika za zaštitu podataka **[orig. str. 4.]** otkaz ugovora o radu nije dopušten u roku od godinu dana, osim ako javno tijelo ima pravo otkazati ga zbog opravdanog razloga bez poštovanja otkaznog roka.”

2. „Članak 38.

Službenici za zaštitu podataka nejavnih tijela

(1) Kao dopuna članku 37. stavku 1. točkama (b) i (c) Uredbe (EU) 2016/679, voditelj obrade i izvršitelj obrade imenuju službenicu ili službenika za zaštitu podataka ako u pravilu stalno zapošljavaju najmanje deset osoba koje obavljaju automatiziranu obradu osobnih podataka. Ako voditelj obrade ili izvršitelj obrade obavljaju obrade koje podliježu procjeni učinka na zaštitu podataka u skladu s člankom 35. Uredbe (EU) 2016/679 ili ako obrađuju osobne podatke u okviru poslovanja u svrhu prijenosa, anonimnog prijenosa ili istraživanja tržišta odnosno javnog mišljenja, trebaju imenovati službenicu ili službenika za zaštitu podataka neovisno o broju zaposlenika koji obavljaju obradu.

2. Primjenjuju se članak 6. stavak 4. i članak 6. stavak 5. druga rečenica te članak 6. stavak 6., ali članak 6. stavak 4. primjenjuje se samo ako je imenovanje službenika za zaštitu podataka obvezno.”

U članku 38. stavku 1. prvoj rečenici BDSG-a u verziji koja je na snazi od 26. studenoga 2019. broj zaposlenika povećao se s „10” na „20”.

II. Bürgerliches Gesetzbuch (Građanski zakonik, u daljnjem tekstu: BGB), u verziji objavljenoj 2. siječnja 2002. (BGBl. I, str. 42., ispravak str. 2909. i BGBl. 2003. I, str. 738.):

1. „Članak 134.

Zakonska zabrana

Pravni posao kojim se povređuje zakonska zabrana ništavan je, osim ako iz zakona ne proizlazi drukčije.” [orig. str. 5.]

2. „Članak 626.

Otkaz bez otkaznog roka zbog opravdanog razloga

(1) Svaka ugovorna strana može otkazati ugovor o radu zbog opravdanog razloga bez poštovanja otkaznog roka ako postoje činjenice na temelju kojih stranci koja uručuje otkaz, uz uzimanje u obzir svih okolnosti određenog slučaja i procjene interesa obiju ugovornih strana, nije prihvatljivo nastaviti radni odnos do isteka otkaznog roka ili do ugovorenog prestanka radnog odnosa.

(2) Otkaz se može uručiti samo u roku od dva tjedna. Rok počinje teći nakon trenutka u kojem osoba koja ima pravo uručiti otkaz sazna za činjenice koje su relevantne za otkaz. [...]”

III. Kündigungsschutzgesetz (Zakon o zaštiti od neopravdanog otkaza, u daljnjem tekstu: KSchG), u verziji objavljenoj 25. kolovoza 1969. (BGBl. I,

str. 1317.), koji je posljednji put izmijenjen člankom 4. Zakona od 17. srpnja 2017. (BGBl. I, str. 2509.):

„Članak 1.

Društveno neopravdani otkazi

(1) Otkaz radniku čiji je ugovor kod istog poslodavca trajao dulje od šest mjeseci bez prekida ne proizvodi pravne učinke ako je društveno neopravdan.

(2) Otkaz je društveno neopravdan ako nije uzrokovan razlozima povezanim s osobom ni s postupanjem zaposlenog radnika odnosno s nužnim operativnim potrebama poslodavca, a koji onemogućavaju održavanje radnog mjesta radnika zaposlenog kod tog poslodavca. [...]”

C. Relevantne odredbe prava Unije

Uredba (EU) 2016/679 od 27. travnja 2016. o zaštiti pojedinaca u vezi s obradom osobnih podataka i o slobodnom kretanju takvih podataka [**orig. str. 6.**] te o stavljanju izvan snage Direktive 95/46/EZ (*Opća uredba o zaštiti podataka*, SL 2016., L 119, str. 1. i ispravak SL 2018., L 127, str. 2.).

1. „Članak 37.

Imenovanje službenika za zaštitu podataka

[...]

4. U slučajevima osim onih iz stavka 1. voditelj obrade ili izvršitelj obrade ili udruženja i druga tijela koji predstavljaju kategoriju voditelja obrade ili izvršitelja obrade mogu ili, ako to nalaže pravo Unije ili pravo države članice, moraju imenovati službenika za zaštitu podataka. [...]”

2. „Članak 38.

Položaj službenika za zaštitu podataka

3. Voditelj obrade i izvršitelj obrade osiguravaju da službenik za zaštitu podataka ne prima nikakve upute u pogledu izvršenja tih zadaća. Voditelj obrade ili izvršitelj obrade ne smiju ga razriješiti dužnosti ili kazniti zbog izvršavanja njegovih zadaća. [...]”

3. „Članak 88.

Obrada u kontekstu zaposlenja

1. Države članice mogu zakonom ili kolektivnim ugovorima predvidjeti preciznija pravila s ciljem osiguravanja zaštite prava i sloboda u vezi s obradom osobnih podataka zaposlenika u kontekstu zaposlenja, osobito za potrebe zapošljavanja, izvršavanja ugovora o radu, što uključuje ispunjavanje zakonski propisanih obveza ili obveza propisanih kolektivnim ugovorima, za potrebe upravljanja, planiranja i organizacije rada, jednakosti i različitosti na radnome mjestu, zdravlja i sigurnosti na radu, zaštite imovine poslodavca ili klijenta i za potrebe ostvarenja i uživanja **[orig. str. 7.]** prava i koristi iz radnog odnosa, na individualnoj ili kolektivnoj osnovi, te za potrebe prestanka radnog odnosa.

[...]"

D. Nužnost odluke Suda i razmatranje prethodnih pitanja

I. Nužnost odluke Suda

1. U skladu s nacionalnim pravom, otkaz od 13. srpnja 2018. ništavan je na temelju članka 38. stavka 2. u vezi s člankom 6. stavkom 4. drugom rečenicom BDSG-a i člankom 134. BGB-a, a tuženikova revizija je neosnovana. Ugovor o radu s radnikom koji je ujedno obvezno imenovani službenik za zaštitu podataka može se valjano otkazati samo izvanredno zbog opravdanog razloga u skladu s člankom 626. BGB-a. Međutim, otkaz koji je uručio tuženik bio je redovit.

2. Prema tumačenju vijeća, primjenjivost članka 38. stavka 2. u vezi s člankom 6. stavkom 4. drugom rečenicom BDSG-a ovisi o tome dopušta li se u skladu s pravom Unije, osobito u skladu s člankom 38. stavkom 3. drugom rečenicom Opće uredbe o zaštiti podataka, da država članica donese odredbu kojom se otkaz ugovora o radu sklopljenog sa službenikom za zaštitu podataka uređuje na temelju uvjeta koji su stroži od onih iz prava Unije. Ovo vijeće ne može odlučivati o tome a da Sudu u skladu s člankom 267. UFEU-a ne uputi prethodna pitanja. Suprotno tomu, ako se članak 38. stavci 1. i 2. u vezi s člankom 6. stavkom 4. drugom rečenicom BDSG-a ne primjenjuje zbog nadređenosti prava Unije (osobito članka 38. stavka 3. druge rečenice Opće uredbe o zaštiti podataka), tuženikova bi se revizija prihvatila. Na temelju razloga koje je naveo Landesarbeitsgericht (Zemaljski radni sud, Njemačka) otkaz se ne bi smio smatrati ništavim.

II. Pojašnjenje prvog prethodnog pitanja

1. Ovo vijeće ne može jasno ocijeniti primjenjuju li se uz odredbu članka 38. stavka 3. druge rečenice Opće uredbe o zaštiti podataka pravna pravila država članica kojima se u odnosu na odredbe prava Unije ograničava mogućnost

otkazivanja ugovora o radu sklopljenog s operativnim službenikom za zaštitu podataka **[orig. str. 8.]**.

2. U skladu s člankom 38. stavkom 3. drugom rečenicom Opće uredbe o zaštiti podataka, voditelj obrade ne smije razriješiti dužnosti (u engleskoj jezičnoj verziji upotrebljava se riječ „dismissed”, koja se prema tumačenju vijeća može shvatiti kao zabrana otkaza) ili kazniti službenika za zaštitu podataka zbog izvršavanja njegovih zadaća. Suprotno tomu, člankom 38. stavcima 1. i 2. u vezi s člankom 6. stavkom 4. BDSG-a predviđa se da se obvezno imenovani službenik za zaštitu podataka može razriješiti dužnosti samo zbog opravdanog razloga (vidjeti članak 626. BGB-a) te da se njegov ugovor o radu također može otkazati samo zbog opravdanog razloga, čak i ako razrješenje dužnosti ili otkaz, kao u ovom slučaju, nisu povezani s izvršavanjem njegovih zadaća. Ako se službenik za zaštitu podataka čije je imenovanje obvezno istodobno zapošljava kao radnik voditelja obrade ili izvršitelja obrade, osim zaštite od razrješenja dužnosti nacionalnim pravom predviđa se i zaštita od otkaza ugovora o radu. Taj ugovor traje još godinu dana nakon eventualnog razrješenja dužnosti i ne ovisi o tome je li imenovanje službenika za zaštitu podataka obvezno i u skladu s člankom 37. stavkom 1. Opće uredbe o zaštiti podataka te je li radnik stekao opću zaštitu od otkaza na temelju nacionalnog prava (*članak 1. stavak 1. KSchG-a*). Ovo vijeće dodaje da, u skladu s nacionalnim pravom, činjenica da će zbog promjene u organizaciji zaštitu podataka u nekom društvu u budućnosti osiguravati vanjski službenik za zaštitu podataka nije opravdani razlog za razrješenje dužnosti *[omissis]* [nacionalna sudska praksa].

3. Opća uredba o zaštiti podataka u cijelosti je obvezujuća i izravno se primjenjuje u svim državama članicama (*članak 99. stavak 2. Opće uredbe o zaštiti podataka u vezi s člankom 288. stavkom 2. UFEU-a*). U skladu sa sudskom praksom Suda, na temelju načela nadređenosti prava Unije, odredbe UFEU-a i izravno primjenjivih akata institucija, samom činjenicom stupanja na snagu imaju takav učinak u odnosu na nacionalno pravo država članica da čine automatski neprimjenjivom svaku suprotnu im odredbu nacionalnog zakonodavstva **[orig. str. 9.]** (*presuda Suda od 4. veljače 2016., Ince, C-336/14, ECLI:EU:C:2016:72, t. 52.; od 14. lipnja 2012., ANAFE, C-606/10, ECLI:EU:C:2012:348, t. 73.*). Cilj Opće uredbe o zaštiti podataka, kao što je bio i onaj Direktive 95/46/EZ od 24. listopada 1995. o zaštiti pojedinaca u vezi s obradom osobnih podataka i o slobodnom protoku takvih podataka (*SL 1995., L 281, str. 31.*) (*SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 13., svezak 7., str. 88.*), koja je stavljena izvan snage tom uredbom, jest zajamčiti slobodno kretanje osobnih podataka među državama članicama usklađivanjem nacionalnih pravila o zaštiti pojedinaca s obzirom na obradu tih podataka (*vidjeti uvodnu izjavu 9. i sljedeće uvodne izjave Opće uredbe o zaštiti podataka; presudu Suda od 20. svibnja 2003., Österreichischer Rundfunk i dr., C-465/00, ECLI:EU:C:2003:294, t. 39.*). Zbog potpunog usklađivanja koje proizlazi iz Direktive 95/46/EZ, prema sudskoj bi praksi Suda strože nacionalne odredbe također mogle biti nedopuštene (*presuda Suda od 24. studenoga 2011., ASNEF, C-468/10 i C-469/10, ECLI:EU:C:2011:777, t. 29. i sljedeće točke*).

4. U nacionalnoj pravnoj teoriji različito se ocjenjuje pravo Unije.

(a) Uglavnom se zastupa stajalište da je u slučaju posebne zaštite od otkaza utvrđene člankom 38. stavkom 2. u vezi s člankom 6. stavkom 4. drugom i trećom rečenicom BDSG-a riječ o materijalnim radnopravnim odredbama za čije donošenje Unija u skladu s člankom 153. UFEU-a nije nadležna, zbog čega je isključen sukob s člankom 38. stavkom 3. drugom rečenicom Opće uredbe o zaštiti podataka. Osim toga, nacionalni zakonodavac može popunjavati pravne praznine na temelju radnopravne klauzule o proširenju primjene iz članka 88. Opće uredbe o zaštiti podataka [omissis] [navođenje pravne literature]. Očito je na temelju materijala za donošenje novog teksta BDSG-a i njemački zakonodavac polazio od toga da je članak 6. stavak 4. BDSG-a odredba radnog prava koja se u skladu s nacionalnim pravnim pravilima koja su bila na snazi do 24. svibnja 2018. može zadržati kao dopuna odredbama Opće uredbe o zaštiti podataka [omissis] [navođenje izvora].

(b) Prema suprotnom stajalištu, povezivanje radnopravne zaštite od otkaza s položajem službenika za zaštitu podataka protivi se pravu Unije u pogledu nejavnih tijela, u svakom slučaju ako [orig. str. 10.] je riječ o službenicima za zaštitu podataka čije je imenovanje obvezno u skladu s člankom 37. stavkom 1. Opće uredbe o zaštiti podataka. Stvara se gospodarski pritisak kako bi se jednom imenovani službenik za zaštitu podataka trajno zadržao [omissis] [navođenje pravne literature]. Također se postavlja pitanje je li posebna zaštita od otkaza za unutarnjeg službenika za zaštitu podataka uopće obuhvaćena područjem primjene članka 88. stavka 1. Opće uredbe o zaštiti podataka.

III. Pojašnjenje drugog prethodnog pitanja

1. U slučaju potvrdnog odgovora na prvo prethodno pitanje, vijeće pita protivi li se dalekosežnija nacionalna zaštita od otkaza pravu Unije, osobito članku 38. stavku 3. drugoj rečenici Opće uredbe o zaštiti podataka, čak i ako imenovanje službenika za zaštitu podataka nije obvezno na temelju članka 37. stavka 1. Opće uredbe o zaštiti podataka, nego samo na temelju prava države članice.

2. Pravo unije moglo bi se tumačiti na način da moguća nadređenost članka 38. stavka 3. druge rečenice Opće uredbe o zaštiti podataka postoji samo za službenike za zaštitu podataka koji se u skladu s pravom Unije obvezno imenuju jer se ta odredba samo u tom smislu može smatrati konačnom. Uvjeti pod kojima je imenovanje službenika za zaštitu podataka obvezno različito se uređuju u članku 37. stavku 1. Opće uredbe o zaštiti podataka i u članku 38. stavku 1. BDSG-a te se oni ne podudaraju. Sud nižeg stupnja dosad je u glavnom postupku samo utvrdio da je postojala obveza imenovanja tužiteljice službenicom za zaštitu podataka u skladu s člankom 38. stavkom 1. BDSG-a. Kako bi se utvrdilo je li takva obveza postojala i u skladu s člankom 37. stavkom 1. Opće uredbe o zaštiti podataka, mogla bi biti potrebna dodatna utvrđenja.

3. Osim toga, treba pojasniti kako u tom pogledu treba tumačiti članak 37. stavak 4. drugi dio prve rečenice Opće uredbe o zaštiti podataka. U svakom slučaju, tekstom tog pravnog pravila dopušta se tumačenje da službenika za zaštitu podataka čije je imenovanje obvezno na temelju prava države članice stoga treba obvezno imenovati i u smislu Opće uredbe o zaštiti podataka. U skladu s odredbom prava Unije, voditelji obrade „moraju” **[orig. str. 11.]** (engleska jezična verzija: „shall”) imenovati službenika za zaštitu podataka ako im to nalaže pravo države članice. Ako se članak 37. stavak 4. drugi dio prve rečenice Opće uredbe o zaštiti podataka treba tumačiti na taj način, u slučaju potvrdnog odgovora na prvo prethodno pitanje, zaštita od otkaza na temelju nacionalnog prava ne bi bila dopuštena, čak i ako imenovanje službenika za zaštitu podataka nije obvezno na temelju članka 37. stavka 1. Opće uredbe o zaštiti podataka, nego samo na temelju nacionalnog prava.

IV. Pojašnjenje trećeg prethodnog pitanja

1. U slučaju potvrdnog odgovora na prvo prethodno pitanje, vijeće pita temelji li se članak 38. stavak 3. druga rečenica Opće uredbe o zaštiti podataka na dostatnoj osnovi za ovlaštenje, osobito ako se odnosi na službenike za zaštitu podataka koji su u radnom odnosu s voditeljem obrade ili nedostatak takve osnove za ovlaštenje onemogućuje njegov učinak.

2. U skladu s člankom 5. stavcima 1. i 2. UFEU-a, za Europsku uniju vrijedi načelo dodjeljivanja. Ono se konkretizira na temelju članka 2. i sljedećih članaka UFEU-a. U skladu s time, Unija djeluje samo u granicama nadležnosti koje su joj države članice dodijelile Ugovorima kako bi postigla njima određene ciljeve.

(a) Donošenje Opće uredbe o zaštiti podataka osobito se temelji na članku 16. UFEU-a (*vidjeti uvodne formulacije i uvodnu izjavu 12. Opće uredbe o zaštiti podataka*). U skladu s tumačenjem vijeća, odredbe prava Unije o obradi podataka koju obavljaju pojedinci mogle bi se donositi samo na temelju izraza „slobodno kretanje podataka” iz članka 16. stavka 2. zadnjeg dijela prve rečenice UFEU-a. Međutim, u nekim se dijelovima nacionalne pravne teorije tekst članka 16. stavka 2. prve rečenice UFEU-a tumači na način da je Ugovorom dodijeljena zakonodavna ovlast Unije ograničena samo na zaštitu podataka prilikom obrade podataka u institucijama Unije, na obradu podataka u javnim tijelima prilikom prenošenja prava Unije i na prekograničnu obradu podataka *[omissis]* *[navođenje pravne literature]*. U dosadašnjoj sudskoj praksi Suda **[orig. str. 12.]** u pogledu Direktive 95/46/EZ i članka 100.a UEZ-a nije se polazilo od tako uskog tumačenja (*vidjeti presudu Suda od 20. svibnja 2003., Österreichischer Rundfunk i dr., C-465/00, ECLI:EU:C:2003:294, t. 39. i sljedeće točke*).

(b) Suprotno tomu, u skladu s člankom 114. stavkom 1. UFEU-a, relevantna bi mogla biti osnova za ovlaštenje s ciljem usklađivanja zakonodavstava na unutarnjem tržištu (*u pogledu Direktive 95/46/EZ i članka 100.a UEZ-a vidjeti presudu Suda od 20. svibnja 2003., Österreichischer Rundfunk i dr., C-465/00,*

ECLI:EU:C:2003:294, t. 39. i sljedeće točke). Međutim, moguće je da se u pogledu članka 38. stavka 3. druge rečenice Opće uredbe o zaštiti podataka primjeni članka 114. stavka 1. UFEU-a kao osnovi za nadležnost protiv članka 114. stavak 2. UFEU-a, u skladu s kojim se stavak 1. ne primjenjuje, među ostalim, na odredbe koje se odnose na prava i interese zaposlenih osoba. To ne bi predstavljalo prepreku ako Opća uredba o zaštiti podataka ne bi sadržavala posebne ciljeve u pogledu prava radnika, nego samo odredbe o interdisciplinarnom području s kraćim osvrtom i na položaj zaposlenih osoba [omissis] [navođenje pravne literature].

3. Iako vijeće nema dvojbe koje se ističu u nacionalnoj pravnoj teoriji te koje se odnose na valjanost Opće uredbe o zaštiti podataka i koje se navode u nastavku, traži od Suda da pojasni pravna pravila Unije te da ih razmotri radi postizanja pravne jasnoće.

(a) U jednom dijelu pravne teorije pretpostavlja se da je riječ o povredi načela supsidijarnosti prava Unije (*članak 5. stavak 3. prvi podstavak UEU-a*) [omissis] [upućivanje na pravnu literaturu]. U skladu s tim stajalištem, Deutscher Bundesrat (Savezno vijeće, Njemačka) donio je odlukom od 30. ožujka 2012. [omissis] [upućivanje] mišljenje o supsidijarnosti na temelju članka 12. točke (b) UEU-a u vezi s člankom 6. Protokola o primjeni načela supsidijarnosti i proporcionalnosti od 13. prosinca 2007. (*SL 2007., C 306, str. 150.*) protiv prvotnog prijedloga Opće uredbe o zaštiti podataka.

(b) Naposljetku, pojedinci u nacionalnoj pravnoj teoriji Opću uredbu o zaštiti podataka smatraju ništavom zbog povrede načela proporcionalnosti utvrđenog člankom 5. stavkom 4. prvim podstavkom UEU-a [omissis] [navođenje pravne literature]. **[orig. str. 13.]**

[omissis]

[omissis] [prekid postupka]

[omissis] [potpisi]